

Κώστας Κουτσορέλης

Ἡ κόρη μου

Η ΚΟΡΗ ΜΟΥ ΕΙΚΟΣΙ ΩΡΩΝ

Δέν με κοιτάει. Έχει κλειστά τὰ μάτια.
Τὸ χέρι της στὸ στῆθος μου. Τὸ ἄλλο στὸ μάγουλό της.
Κανεὶς θὰ νόμιζε ὅτι σκέφτεται βαθιά,
δὲν σκέφτεται ὅμως. Ὀνειρεύεται
ἴσως: δάση καὶ θάλασσες, τρεχούμενα νερά,
ἀστέρια, σύννεφα, ὅλα ἐκεῖνα ποὺ δὲν εἶδε
ἀκόμη. Στιγμὲς μοῦ φαίνεται πῶς μοῦ χαμογεῶ.
Τὸ χέρι μου στὴν πλάτη της δονεῖται ἀπ' τὸν σφυγμὸ της.
Εἶναι μιὰ φλέβα κόκκινη. Εἶν' ὅλη μιὰ καρδιά.

15.10.2017

Η ΚΟΡΗ ΜΟΥ ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΗΜΕΡΩΝ

Άπο τὸ πίσω κάθισμα
κινεῖ τὰ χέρια της σὰν νὰ
διευθύνει ὀρχήστρα. Κι ὅλα,
τὰ πάντα γύρω λές
τὴν ὑπακούουν. Τὰ δάχτυλά της εἶναι
πλῆκτρα, εἶναι δοξάρια, μελωδοῦν, ὁ κόσμος
εἶναι μιὰ χορδὴ ποὺ στὸ δικό της λίκνισμα
δονεῖται. Κι οἱ δρόμοι πίσω μας νερά εἶναι
ποὺ κυλοῦν, ἀλλάκια ἀνάλαφρα κι ἀύλοι
ποὺ σὰν νανοῦρισμα ἀπαλὸ
μας φέρνουν σπίτι.

18.10.2017

Η ΚΟΡΗ ΜΟΥ ΕΠΤΑ ΗΜΕΡΩΝ

Κοιμάται πάνω μου. Τὸ προτιμᾷ. Εἶμαι τὸ στρῶμα
καὶ τὸ σκέπασμά της, ἡ θερμάστρα της.

Εἶμαι ἡ κούνια κι ἡ ἀγκαλιά,
εἶναι τὸ ἀνάκι αὐτῆ κι ἐγὼ
εἶμαι ἡ γλάστρα της. Τοῦ ὕπνου εἶμαι ἡ φυλλωσιὰ
ὅπου θροῖζει διαρκῶς ἡ ἀνάσα της.

Εἶμαι μιὰ θάλασσα ὑπάκουη, πιστή,
ὅπου πανιὰ σηκώνει
κι ἀρμενίζει ἡ βάρκα της.

21.10.2017

Η ΚΟΡΗ ΜΟΥ ΤΡΙΑΝΤΑ ΗΜΕΡΩΝ

Βρέχει. Κι εκείνη ακούει τή βροχή. Ἀλήθεια
τήν ακούει; Τὰ μάτια της ἀνοίγουν διάπλατα
στ' ἄκουσμα τῆς βροντῆς. Ἀγέρωχη
ἀτενίζει τή στιγμή. Ἐγὼ
ποὺ ἦρθα ἀπ' τὸ βαθὺ νερό, μοιάζει νὰ λείει,
δὲν σᾶς φοβᾶμαι ἐσᾶς, χορεύτριες σταγόνες.
Ἐγὼ ποὺ βγῆκα ἀπ' τὸν βαθὺ λυγμό,
τί ἀπὸ σᾶς νὰ φοβηθῶ, ρηχὰ
οὐράνια δάκρυα;

13.11.2017

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ

Γύρω γιρλάντες κόκκινες, άστερωτά κλαριά,
χρυσά άπλωμένα λάβαρα, χίλιες μύριες καμπάνες –
άλλάζει ό κόσμος λές ό χρόνος σάν γιορτάζει.
Μ' αύτή κοιμάται, δέν άκούει, πέρα κοιτάει, μακριά,
δέν τήν τρομάζουν οι φωνές κι οι κρότοι κι οι ροκάνες.
Ό χρόνος είναι μιá άγκαλιά, όπου ήσυχάζει.

31.12.2017-1.1.2018

ΚΛΑΙΕΙ

Κλαίει καὶ στὸ κλάμα τῆς ἠχοῦν
οἱ πόνοι ὅλου τοῦ κόσμου. Ψίθυροι, βόγγοι
ἐλάχιστοι, λυγμοὶ περαστικοί, κι ἄλλοι
ἐξαρχῆς βαθύρριζοι, ὄλοφυρμοὶ
βγαλμένοι ἀπὸ ἀρχαῖες σπηλιές
κι ἀπὸ κρυψῶνες. Κλαίει
καὶ στὸ κλάμα τῆς φυσοῦν
στ' αὐτιά μου ὅλοι οἱ ἀέρηδες, μὲ τρώει
κακιὰ φωτιά, πνίγουνε σύννεφα βαριά
τὸ λίγο φῶς μου.

2.2.2018

William B. Yeats

Προσευχή
για τήν κόρη μου

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

ΚΩΣΤΑΣ ΚΟΥΤΣΟΥΡΕΛΗΣ

Once more the storm is howling, and half hid
Under this cradle-hood and coverlid
My child sleeps on. There is no obstacle
But Gregory's wood and one bare hill
Whereby the haystack- and roof-levelling wind,
Bred on the Atlantic, can be stayed;
And for an hour I have walked and prayed
Because of the great gloom that is in my mind.

I have walked and prayed for this young child an hour
And heard the sea-wind scream upon the tower,
And under the arches of the bridge, and scream
In the elms above the flooded stream;
Imagining in excited reverie
That the future years had come,
Dancing to a frenzied drum,
Out of the murderous innocence of the sea.

May she be granted beauty and yet not
Beauty to make a stranger's eye distraught,
Or hers before a looking-glass, for such,
Being made beautiful overmuch,
Consider beauty a sufficient end,
Lose natural kindness and maybe
The heart-revealing intimacy
That chooses right, and never find a friend.

Καὶ πάλι ἡ θύελλα λυσοῦ, ἐνῶ μισοκρυμμένη
ἡ κόρη μου στὴν κούνια της κοιμᾶται
προφυλαγμένη. Στὸν ἄνεμο φραγμός,
ποὺ τὸν γεννᾷ ὁ Ἀτλαντικός καὶ θημωνιές
καὶ στέγες ξεριζώνει, ἄλλος δὲν εἶναι ἐδῶ
παρὰ κάτι κορμοὶ κι ἓνας λόφος γυμνός·
κι ἐγὼ ὅλο πάω κι ἔρχομαι κι ὥρα προσεύχομαι
γιατὶ στὸν νοῦ μου μέσα ἓνας ἴσκιος ζεῖ.

Κι ἐγὼ ὅλο πάω κι ἔρχομαι κι ὥρα προσεύχομαι
γιὰ τοῦτο τὸ παιδί, στ' αὐτιά μου ἤχεῖ ἡ βοή
τοῦ ἀγέρα στὶς ἐπάλξεις, στὴν τοξωτὴ
τῆ γέφυρα, στοῦ ξέχειλου χειμάρρου τὶς φτελιές·
σ' ἔξαψη βηματίζω κι ὄνειρεύομαι
τὰ χρόνια ποὺ θὰ ῥθοῦν τ' αὐριανά,
στὰ ξέφρενα τὰ τύμπανα ἀναδεύομαι
τῆς θάλασσας, αὐτοῦ τοῦ ἀθώου φονιᾶ.

Εἶθε ὁμορφιά νὰ τῆς δοθεῖ, μὰ ὄχι τόση
ποὺ ταραχὴ τριγύρω της νὰ ξεσηκώσει,
ἢ ποὺ κι ἡ ἴδια, ὅταν τὸ βλέμμα της θὰ πέφτει
τρωτὸ κι αὐτάρεσκο ἐπάνω στὸν καθρέφτη,
θὰ ξεγελιέται ὅτι ἔχει ἤδη ὅσα ποθεῖ,
κι ἔτσι στὸ τέλος χάσει κάθε καλοσύνη
τῆ θέρμη τῆς καρδιάς ποὺ ἔναι σοφὴ ὅταν κρίνει,
καὶ δίχως φίλους μείνει στὴ ζωὴ.